ŻYCIE GOSPODARCZE

Dwutygodnik poświęcony sprawom gospodarczym Polski Zachodniej

Organ Związku Fabrykantów Tow. zap. w Poznaniu.

Redakcja i Administracja: Rzeczypospolitej 1, II — telefon 25-95.
Redaktor przyjmuje w dni powszednie od godz. 11 — 1; Administracja od 9 — 3.

Poznań, dnia 1 marca 1934

Prenumerata wynosi: w kraju z przesyłką rocznie 20,— zł, półrocznie 10,— zł, kwartalnie 6,50 zł.
Numer pojedyńczy 1,— zł.

NR. 5 Wydawca: **Związek Fabrykantów Tow. zap. w Poznaniu** ROK 13

Przypominamy, że do 5. marca br. płatna jest następna rata

Pożyczki Narodowej!

Obligacje Pożyczki Narodowej.

Komisarz Generalny Pożyczki Narodowej podaje do wiadomości subskrybentów Pożyczki, wpłacających należność za obligacje w 6 ratach, a zalegających z płatnością poprzednich rat, że kto do dnia 5 marca br. t. j. do końcowego terminu płatności VI-tej raty Pożyczki Narodowej uiści ratę bieżącą i wszystkie raty zaległe, temu przysługiwać będą prawa subskrybenta wpłacającego raty w terminie. W związku z tem, począwszy od dnia 1 lipca br. otrzyma on obligacje Pożyczki Narodowej oraz będzie mógł zrealizować pierwszy kupon na okres od dnia 1 stycznia do dnia 30 czerwca br. Skorzystać z tego mogą również subskrybenci, którzy dotychczas płacili należność za obligacje w skali 11 rat, lecz do końca marca br. wpłacą całkowitą należność. Temsamem i ci subskrybenci otrzymają obligacje 1 lipca wraz z kuponem za okres od 1 stycznia do 30 czerwca, który to kupon będą mogli niezwłocznie zrealizować. Żadne opóźnienia w termine wpłaty ostatniej raty Pożyczki Narodowej uwzględniane nie będą, i kto choćby najmniejszą kwotę pozostanie winien po dniu 5 marca, traktowany będzie jako subskrybent wpłacający należności za obligacje w 11 ratach — a temsamem po wpłaceniu całkowitej należności otrzyma obligacje w terminie wrześniowym i bez pierwszego kuponu za okres od 1 stycznia do 30 czerwca br.

Oznaki poprawy produkcji przemysłowej.

Mimo sezonu zimowego w przemyśle zaczynają pojawiać się pewne oznaki poprawy, m. in. uruchamiane są przedsiębiorstwa, które od lat już nie pracowały. I tak np. Huta Bankowa, która uruchomiła była przed rokiem fabrykację blach, wznowiła ją z początkiem lutego. Cementownia Firley rozpoczęła prace przygotowawcze do rozpoczęcia produkcji. Na terenie województwa łódzkiego uruchomiono dwa przedsiębiorstwa z branży metalowej i mechanicznej, które wreszcie zlikwidowały zapasy, nagromadzone w poprzednich latach. Również i w przemyśle drzewnym wzrosła poważnie liczba fabryk mebli giętych, oraz tartaków, będących w ruchu. Pomyślne te symptomy przypisywane są przedewszystkiem stabilizacji cen, jaka wystąpiła w ostatnich miesiącach r. ub.

15,9 milj. zł saldo dodatnie w styczniu.

Według prowizorycznych obliczeń, bilans handlowy Polski za miesiąc styczeń rb. posiada saldo dodatnie. Przywóz towarów do Polski wyniósł w styczniu 207.065 ton, wartości 65.860.000 złotych.

Wywóz wyniósł 1.321.412 ton, wartości 81.785.000 zł. W ten sposób saldo dodatnie bilansu handlowego Polski za miesiąc styczeń wynosi 15.925.000 złotych.

Projekt zmiany ustawy o wypuszczeniu biletów skarbowych.

Do Sejmu został wniesiony projekt ustawy w sprawie zmiany ustawy z dnia 24 marca 1933 roku o wypuszczeniu biletów skarbowych. Projekt ustawy umożliwia emisję biletów skarbowych bez podziału na odrębne serje oraz zmianę oprocentowania. Dotychczasowa praktyka wykazała, że emitowanie biletów skarbowych w serjach, zawierających określone ilości odcinków określonej wartości — stwarza trudności w dostosowaniu wysokości poszczególnych seryj do wymagań rynku — pozatem pociąga za sobą dodatkowe koszty druku w związku z tem, że niesprzedane odcinki w granicach seryj muszą być zastąpione innemi. Wysokość oprocentowania nie byłaby oznaczana na biletach skarbowych, a normowana ogólną polityką Ministra Skarbu, a zmiana wysokości oprocentowania nie stwarzałaby konieczności wypuszczania nowych seryj.

W sprawie komisyj szacunkowych dla ustalania wartości majątku spółek akcyjnych.

W Dzienniku Ustaw Nr. 13 z dnia 14 lutego rb. pod poz. 110 ukazało się rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu o składzie i sposobie działania komisyj szacunkowych, powoływanych do ustalania wartości majątku spółek akcyjnych.

Rozporządzenie to przewiduje, iż czynności przewidziane w art. 105 ust. 3 i 122 ust. 3 prawa akcyjnego wykonywują komisje szacunkowe, których skład i sposób działania okre-

śla niniejsze rozporządzenie dla wszystkich kategoryj spółek akcyjnych z wyjątkiem spółek akcyjnych bankowych i ubezpieczeniowych.

Komisje te działają w składzie przewodniczącego i conajmniej dwóch członków. Przewodniczącym może być tylko urzędnik Ministerstwa Przemysłu i Handlu, wyznaczony przez Ministra Przemysłu i Handlu, dwóch członków powołuje się z pośród osób, wskazanych przez Izby Przemysłowo - Handlowe, ewent. innych według każdorazowego uznania.

Decyzje komisyj szacunkowych zapadają większością głosów. W razie równości glosów rozstrzyga przewodniczący.

Rozporządzenie przewiduje pozatem technikę sporządzania szacunku przez Komisję Szacunkową.

W miarę potrzeby komisje szacunkowe mają prawo powoływania biegłych na koszt spółki. Natomiast zarząd spółki przydziela komisji szacunkowej niezbędny personel techniczny i kancelaryjny.

Wreszcie rozporządzenie to zawiera normy wynagrodzenia za dokonanie szacunku w zasadniczej wysokości 1 zł od każdego 1.000 zł ustalonej wartości szacunku aktywów, jeżeli szacunek nie przekracza 2 miljonów złotych.

Powyżej tej sumy do 10 miljonów włącznie pobierać będą nadto komisje szacunkowe po 50 groszy od każdego 1.000 nadwyżki. Najmniej wynagrodzenie wynosi jednak 600 złotych.

Oprócz wynagrodzenia spółka zwraca członkom komisyj koszta podróży i wypłaca diety w wysokości 30 zł.

Rozporządzenie to weszło w życie z dniem ogłoszenia, t. j. z dniem 14 lutego br.

W sprawie zgłaszania zakładów sprzedaży należących do firm przemysłowych.

Ustawa o prawie przemysłowem nie zawiera ograniczeń co do miejsca wykonywania sprzedaży własnych wyrobów. Wynikałoby z tego, że przedsiębiorstwo przemysłowe i zakład jego wyrobów mogą mieścić się na terenach różnych władz przemysłowych z tem, iż obowiązek odrębnego zgłoszenia zachodzi tylko w wypadku, gdy ów zakład uważać należy za osobne przedsiębiorstwo. W jakich wypadkach zakłady sprzedaży utrzymywane przez firmy przemysłowe uznać należy za odrębne przedsiębiorstwa, podlegające w konsekwencji obowiązkowi wykupna osobnego świadectwa przemysłowego, szczegółowo ustala ustawa o państwowym podatku przemysłowym, wobec czego w drodze analogji sięgnąć należy do jej przepisów.

Ponieważ w świetle owych przepisów zakład hurtowej sprzedaży, znajdujący się poza siedzibą firmy przemysłowej —o ile jest jedynym tego rodzaju zakładem — nie uchodzi za oddzielne przedsiębiorstwo również i w zakresie prawa przemysłowego, odpaść winien obowiązek zgłaszania go jako osobnej placówki przemysłowej. Natomiast w tych wypadkach, gdy oddzielny zakład na mocy przepisów ustawy o podatku przemysłowym podlega obowiązkowi wykupna osobnego świadectwa, winien on również być odrębnie zgłoszony jako samodzielne przedsiębiorstwo. (Wyjaśnienie Izby Przemysłowo - Handlowej w Łodzi).

Skarbowość.

Zryczałtowany podatek od obrotu dla przedsiębiorstw przemysłowych.

Zryczałtowany podatek przemysłowy od obrotu na rok 1934 wprowadza rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 30. I. 1934 r. (Dz. Ust. Nr. 13, poz. 111) m. in. także dla przedsiębiorstw przemysłowych VI, VII i VIII kategorji, wykupujących tę kategorję świadectwa przemysłowego na podstawie rozdziału XIX część II lit. C taryfy, załączonej do artykułu 23 ustawy o państwowym podatku przemysłowym, t. zn. na podstawie ilości zatrudnionych robotników. Zauważamy, że świadectwa przemysłowe na podstawie ilości zatrudnianych robotników wykupują także przedsiębiorstwa przemysłowe z rozdziału XV i XVIII taryfy i że te przedsiębiorstwa ryczałtowi nie podlegają.

Po bliższe dane odsyłamy naszych czytelników do wskazanego powyżej rozporządzenia Ministra Skarbu, tutaj zaznaczamy jedynie, że ustalenie podatku ryczałtowego należy do Urzędów Skarbowych, które odnośne nakazy płatnicze mają rozesłać do dnia 31 marca rb., że podstawą wymiaru jest przeciętny prawomocnie ustalony obrót za lata 1930 i 1931 i że od tego przeciętnego obrotu podatek wynosić będzie w zasadzie 1%, a terminy płatności przypadać będą na dzień 15 kwietnia, 15 lipca, 15 października i 15 grudnia 1934 roku.

Nie podlegają ryczałtowi przedsiębiorstwa, których przeciętny obrót przekracza zł 45.000,—, które powstały po dniu 31 grudnia 1930 r. i których obroty za rok 1932 i 1933 na podstawie posiadanych przez Urząd Skarbowy danych, przewyższają conajmniej o 50% przeciętny obrót z roku 1930 i 1931.

Ponadto nie podlegają ryczałtowi przedsiębiorstwa, należące do osób prawnych (spółki akcyjne, spółki z ograniczoną odpowiedzialnością) i sprawozdawczych, oraz te, które prowadzą prawidłowe lub uproszczone księgi handlowe i doniosą o tem Urzędowi Skarbowemu do dnia 15 marca rb.

Odwołania i zażalenia w sprawie ryczałtu można wnosić do dnia 1-go maja rb.

W sprawie wymiaru podatku przemysłowego od obrotu w wypadku przeniesienia przedsiębiorstwa.

Okólnikiem z dnia 13-go stycznia 1934 roku L. D. V. 47435/4/33 Ministerstwo Skarbu wyjaśniło, że w wypadku przeniesienia przedsiębiorstwa przed upływem ważności świadectwa przemysłowego do okręgu innego urzędu skarbowego, wymiar podatku przemysłowego od obrotu winien być uskuteczniony za cały okres wymiarowy przez ten urząd skarbowy (komisję szacunkową do spraw państwowego podatku przemysłowego), do okręgu którego przedsiębiorstwo zostało przeniesione.

Analogiczne zasady mają również zastosowanie przy opodatkowaniu zajęć przemysłowych oraz samodzielnych wolnych zajęć zawodowych.

Pojęcie lokalu z art. 14. ust. 3. ustawy o państwowym podatku przemysłowym.

Pojęcie „lokalu" z art. 14 ust. 3 ustawy o państwowym podatku przemysłowym nie było dotychczas ustalone. Jak wiadomo, artykuł ten zwalnia od obowiązku nabywania od-

dzielnego świadectwa handlowego zakłady detalicznej i drobnej sprzedaży produktów zakładu przemysłowego, o ile zakład handlowy mieści się w tym samym lokalu, co zakład przemysłowy. Na tem tle powstawały bardzo często zatargi z urzędami skarbowemi, które za lokal uważały jedno pomieszczenie (pokój, izbę), a jeżeli były skłonne dopuszczać sprzedaż także w innem pomieszczeniu, to jednak wymagały, ażeby to inne pomieszczenie było bezpośrednio połączone z pomieszczeniem zakładu przemysłowego.

Obecnie Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 13. 6. 1933 3. K. 415/33, ujmuje pojęcie lokalu bardzo szeroko, orzekając, że nawet przedzielenie zakładu przemysłowego od miejsca sprzedaży podwórzem nie powoduje odrębności zakładu handlowego i obowiązku wykupywania na taki zakład osobnego świadectwa przemysłowego. Chodzi o to, ażeby zakład przemysłowy i miejsce sprzedaży stanowiło jedną całość ze względu na cel, któremu służy. Sąd Najwyższy przychyla się w tym wypadku do pojęcia lokalu z ustawy o ochronie lokatorów. W ten sposób granice lokalu są bardzo szerokie i można mieć np. fabrykę czy warsztat w podwórzu, w suterynach, na poddaszu itd., a miejsce sprzedaży w tej samej posesji na parterze od ulicy i będzie to zawsze ten sam lokal, gdzie się mieści zakład przemysłowy.

W sprawie przyciągania rzeczoznawców w wypadkach kwestjonowania prawidłowości ksiąg przez władze podatkowe.

W dotychczasowej praktyce rzeczoznawcy z reguły nie są przyciągani, co według przeświadczenia płatników prowadzi niejednokrotnie do zbyt formalistycznej i dowód książkowy depopularyzującej oceny ksiąg. W łączności z tym stanem faktycznym w łonie Związku Izb Przemysłowo-Handlowych wyłoniły się ostatnio tendencje, wskazujące na potrzebę podjęcia kroków o zasadniczą zmianę dotychczasowej praktyki, dzięki czemu podatnik mógłby powołać się na dowód rzeczoznawców z dziedziny księgowości w tych wypadkach, gdy w grę wchodzą istotne a sporne kwestje, dotyczące przestrzegania zasad prawidłowej buchalterji.

Całokształt zagadnienia będzie w najbliższym czasie przedmiotem specjalnych obrad na terenie Związku Izb.

W sprawie ustalenia norm średniej dochodowości.

Projekt nowej ordynacji podatkowej przewiduje, iż do ustalenia wspomnianych w nagłówku norm średniej dochodowości w zakresie podatku — o ile idzie o płatników, nieprowadzących prawidłowych ksiąg — miałaby być powołana Komisja Odwoławcza o nowej strukturze organizacyjnej, przewidzianej w projekcie owej ordynacji. Związek Izb Przemysłowo - Handlowych, wychodząc z założenia, iż ustalenia faktycznego wzgl. orjentacyjnego charakteru potrzebne dla przeprowadzenia wymiarów w I instancji nie mogą być uskuteczniane przez instancję odwoławczą, gdyż zupełnie nie wchodzi to w zakres jej zadań — wypowiedział się w stanowczy sposób za skreśleniem owego przepisu. Równocześnie Związek Izb ustalił, iż zgodnie z praktyką, która dotychczas przyjęła się na terenie szeregu Izb Skarbowych, stawki średniej dochodowości winny być ustalane przez władze podatkowe II instancji w porozumieniu z samorządem gospodarczym. Ponieważ jednak dotychczasowe doświadczenie poucza, iż zasada przyciągania samorządu gospodarczego do współpracy przy ustaleniu stawek, jako też honorowania zgłoszonych przez niego w tej mierze wniosków, nie jest jednolicie przestrzegana na terenie poszczególnych okręgów wymiarowych, Związek Izb uznał potrzebę całokształt zagadnienia w najbliższym czasie poddać rozpatrzeniu w kierunku ustalenia na przyszłość jednolitych zasad współpracy Izb Skarbowych z samorządem gospodarczym w zakresie perjodycznego rewidowania stawek.

Uiszczanie nadzwyczajnej daniny majątkowej od przedsiębiorstw i zajęć nowopowstałych lub nie istniejących w ostatnim roku.

Nawiązując do okólnika z dnia 6. VI. 1933 L. D. V. 27114/2/33 Ministerstwo Skarbu wyjaśniło okólnikiem z dn 15. I. 1934 r. L. D. V. 56423/3/34, że obowiązkowi uiszczenia nadzwyczajnej daniny majątkowej w II grupie kontyngentowej nie podlegają przedsiębiorstwa i zajęcia, które wprawdzie opłacały państwowy podatek od obrotu, osiągniętego w roku, poprzedzającym o 2 lata bieżący rok podatkowy nadzwyczajnej daniny majątkowej, lecz w tym ostatnim roku już nie istniały, jak również przedsiębiorstwa i zajęcia nowopowstałe względnie rozpoczęte po roku, który służy za podstawę do obliczenia daniny majątkowej.

Natomiast do zwolnienia od nadzwyczajnej daniny majątkowej przedsiębiorstw, które istniały bez przerwy w powyższym czasokresie, lecz w międzyczasie zmieniły właściciela, niema podstawy prawnej, gdyż z przepisu art. 7 ustawy nie wynika wcale, aby koniecznym warunkiem zaistnienia obowiązku podatkowego był obrót, dokonany przez tę samą osobę. Odmienna interpretacja powołanego przepisu spowodowałaby nadto corocznie masowe przepisywanie swiadectw przemysłowych na inne osoby i uchylanie się w ten sposób od obowiązku podatkowego.

Min. Skarbu poleciło więc wszystkim władzom, powołanym do obliczenia daniny majątkowej, w których okręgu tego rodzaju zwolnienia miały miejsce, pociągnięcie zwolnionych przedsiębiorstw dodatkowo do uiszczenia za ubiegły rok daniny majątkowej. Nieodzownym warunkiem zaistnienia obowiązku podatkowego dla tych przedsiębiorstw winno być: 1) istnienie przedsiębiorstwa bez przerwy od 1931 r. do 1933 r. włącznie, 2) wykonywanie przedsiębiorstwa przez nowego właściciela w tym samym lokalu, 3) ciągłość przedsiębiorstwa co do rodzaju zbywanych względnie wytwarzanych artykułów.

Do uiszczenia daniny majątkowej obowiązany jest nowy właściciel, któremu należy doręczyć nakaz zapłaty.

Skreślenie wpisów hipotecznych, dotyczących umorzonej części podatku majątkowego.

Nawiązując do okólnika z dnia 31. 3. 1933 r. L. D. V. 15774/2/33 w sprawie umorzenia niepłatnej części podatku majątkowego, Ministerstwo Skarbu wyjaśniło okólnikiem z dnia 27. I. 1934 r. L. D. V. 47169/1/33, że nałożony powyższym okólnikiem na właściwe władze skarbowe obowiązek wystąpienia z urzędu z wnioskiem o skreślenie hipotecznego zabezpieczenia umorzonej części podatku majątkowego zwalnia jedynie płatników od przeprowadzenia własnem staraniem formalności hipotecznych, natomiast nie nakłada na Skarb Państwa obowiązku ponoszenia kosztów, związanych z postępowaniem hipotecznem. Koszty te mają być pokrywane przez zainteresowanych płatników. W związku z tem Ministerstwo Skarbu poleca zawiadomić płatników podatku majątkowego w każdym wypadku o możliwości skreślenia wpisu hipotecznego, uzależniając jednak dokonanie formalności hipotecznych od uprzedniego zwrotu kosztów zabezpieczenia oraz uiszczenia kosztów skreślenia. Dopiero po uiszczeniu rzeczonych kwot izby skarbowe (dla osób prawnych, obowiązanych do publicznego składania sprawozdań) oraz urzędy skarbowe (dla pozostałych płatników podatku majątkowego) — wystąpią we własnym zakresie działania — do właściwych sądów z odpowiednim wnioskiem hipotecznym.

Równocześnie wyjaśniło Min. Skarbu, że koszty skreślenia zabezpieczeń hipotecznych w wypadkach, gdy z powodu mylnej interpretacji obowiązujących przepisów zabezpieczone zostały nienależnie wymierzone podatki i grzywny, albo gdy wskutek pomyłek w księgach bierczych zabezpieczono zaległości de facto nie istniejące — należy pokrywać z działu 2 § 8 („Inne wydatki") budżetu Min. Skarbu.

W sprawie ulg w podatku od nieruchomości.

Okólnik Ministerstwa Skarbu z dnia 21 grudnia 1933 roku L. D. V. 49212/3/33.

Ministerstwo Skarbu zauważyło z przedkładanych sprawozdań i memorjałów Stowarzyszeń Właścicieli Nieruchomości, że władze skarbowe stosują niejednolitą praktykę przy udzielaniu ulg w państwowym podatku od nieruchomości na zasadzie art. 4 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 12 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 292).

Wobec tego udziela się w tym względzie następujących wskazówek:

Całkowite lub częściowe umorzenie podatku na podstawie art. 4 powyższego rozporządzenia może być przyznane w następujących wypadkach:

1. gdyby uiszczenie podatku mogło narazić egzystencję gospodarczą płatnika lub
2. gdyby ściągnięcie komornego od lokatora było rzeczą niemożebną.

Do wskazanych w punkcie 2 okoliczności należy zaliczać również wypadki, gdy lokale stoją próżne lub gdy właściciel pobiera komorne niższe od komornego, jakie służyło za podstawę wymiaru podatku. Zastosowanie ulg jest dopuszczalne, gdy ściągnięcie komornego jest rzeczą niemożebną nie tylko od lokatorów z małych jedno lub dwuizbowych mieszkań, z których eksmisja jest ustawowo wstrzymana, ale także od lokatorów z większych lokali.

Prośba o ulgi z przyczyn podanych pod 2) może być uwzględniona, gdy łączny ubytek komornego wywołany próżnostaniem, obniżeniem lub nieściągalnością komornego, przekracza 15 proc., z reguły zaś winny być uwzględnione gdy ubytek ten przekracza 20% ogólnej sumy komornego z danej nieruchomości w stosunku rocznym.

Ulg powyższych udziela się na indywidualne podania płatników, przyczem obowiązkiem płatnika będzie udowodnić okoliczności uzasadniające przyznanie odpowiedniego umorzenia podatku. Za takie dowody m. in. mogą służyć akta bezowocnej egzekucji na podstawie wyroku sądowego, kwitarjusze domowe oraz wszelkie inne wiarogodne zapiski i zeznania osób, należycie obznajmionych z wysokością pobieranych w danej nieruchomości czynszów itp.

Podatek od lokali a place składowe.

Ministerstwo Skarbu wyjaśniło, że decydującą okoliczność dla oceny, czy plac składowy stanowi przedmiot podatku od lokali, jest miejsce położenia zakładu handlowego, przeprowadzającego tranzakcje towarami, złożonemi na tym placu.

Zakład handlowy poza innemi wypadkami może zajmować lokal:

1. w budowli wzniesionej specjalnie dla zakładu handlowego na samym placu składowym;
2. w budowli położonej poza posiadłością, w obręb której wchodzi plac składowy.

W wypadku pod 1 — plac jest przynależnością lokalu handlowego, jako stanowiący z nim organiczną całość.

W następstwie tego plac ten stanowi wraz z lokalem przedmiot podatku od lokali, gdyż przedmiotem opodatkowania są wszelkiego rodzaju lokale wraz z przynależnościami, jak piwnice, ogrody itp. Wówczas bowiem plac składowy, jakkolwiek ze względu na swój rozmiar stanowić może wyższą wartość czynszową niż sam lokal, jest przynależnością lokalu handlowego.

W wypadku zaś wymienionym pod 2 plac składowy nie może podlegać podatkowi od lokali, gdyż nie stanowi przynależności lokalu handlowego, ze względu, że lokal ten znajduje się w obrębie innej posiadłości, aniżeli plac składowy.

Plac ten jako zajęty na skład towarowy, podlega tylko państwowemu podatkowi od nieruchomości (Okólnik L. D. V. 28538/3/33).

W sprawie ustawy o opłatach stemplowych od spółek.

Rząd wniósł do ciał ustawodawczych projekt ustawy w sprawie opłat stemplowych od spółek. Projekt obniża z 2% na 1% opłaty stemplowe od spółek pod warunkiem, że staną się one wymagalnemi od dnia wejścia w życie ustawy do końca 1935 r., przyczem ulga ta będzie stosowana do podwyższenia kapitału zakładowego spółek akc. lub komandytowo-akcyjnych pod warunkiem, że okres, wyznaczony do przyjmowania wpłat na poczet podwyżki kapitału zakładowego, rozpocznie się najpóźniej w dniu 30. VI. 1936 r. Projekt przewiduje uprawnienie Ministra Skarbu przyznania tak zniżonej opłaty stemplowej w wypadkach, gdy opłata stemplowa stała się wymagalną w czasie od 1. I. 1933 r. do dnia wejścia w życie ustawy. Ulgi, które przewiduje projekt ustawy, były dwukrotnie stosowane w latach 1927—1929 oraz 1931—1932. Wzgląd na ciężką sytuację gospodarczą wskazuje na potrzebę obniżenia opłat stemplowych i w obecnej chwili.

Sprawy socjalne.

Zaległości ubezpieczeń społecznych.

Organ Centralnego Związku Przemysłu Polskiego „Przegląd Gospodarczy" podaje w zeszycie 4-tym z dnia 15 lutego 1934 r. poniższą krytyczną notatkę w sprawie projektowanego uregulowania spłaty zaległości ubezpieczeń społecznych.

„Na jednem z ostatnich posiedzeń Rady Ministrów został uchwalony oczekiwany oddawna projekt ustawy o ułatwieniu spłaty zaległych składek i opłat na rzecz ubezpieczeń społecznych. Jest to zasadniczo szczęśliwy krok, który się zbiega w czasie z wejściem w życie nowego porządku w ubezpieczalniach społecznych.

Motyw takiej ustawy jest jasny. Chodzi o ułatwienie przedsiębiorstwom spłacania bieżących należności i doprowadzenie do układów, któreby zapewniły instytucjom ubezpieczeniowym otrzymywanie zaległości w ratach po pewnym okresie moratorjum. Niestety, jeśli nowa ustawa ukaże się w projektowanem brzmieniu, to mimo jak najlepszych intencyj ze strony rządu nie przyniesie ona pożytku. Padnie ona ofiarą interpretacji. Jest to dość oryginalny wypadek, iż już wiadomo, jak będą interpretowane przepisy przyszłej ustawy. Z interpretacją najważniejszego postanowienia przyszłej ustawy klienci ubezpieczeń społecznych zdołali się już zapoznać, gdyż p. Minister Opieki Społecznej ogłosił jeszcze w końcu r. ub. okólniki o ulgach, oparte na tej samej zasadzie co projekt ustawy.

I w projekcie ustawy i w okólnikach p. Ministra Opieki Społecznej wspólny jest sposób ustalenia, co to jest zaległość, wobec której stosowane będą ulgi. Na pytanie to i projekt ustawy i okólniki odpowiadają, że są to składki, których termin płatności upłynął przed dniem 1 października 1931 r. Nie jest to wiele. Ostatnie dwa lata były gorsze od poprzednich, o tem nikt nie wątpi. W tych latach zaległości rosły w dalszym ciągu. Zawsze jednak pewną ulgę płatnikom przyniosłoby moratorjum i uregulowanie spłat nawet

tych tylko zaległości, które w dniu 30 września 1931 r. obciążały konto przedsiębiorcy.

Jak się okazało z wyjaśnień p. Ministra Opieki Społecznej, uzupełniających wspomniane okólniki, sprawa ta nie jest tak prosta. To co w latach 1932 i 1933 przedsiębiorca wpłacił tytułem bieżących opłat, ma być uważane za wpłatę na poczet zaległości. Saldo więc zaległości na 30 września 1931 r. należy zmniejszyć o wszystkie późniejsze wpłaty. Po dokonaniu tej manipulacji okazuje się, że zainteresowany nie ma zaległości. To znaczy niema zaległości, któreby korzystały z ulg. Całość jego zobowiązania wobec instytucji ubezpieczeniowej jest natychmiast wymagalna, a więc wszystko pozostaje po staremu.

Ewentualne korzyści przy takiem wykonywaniu przyszłej ustawy mogą uzyskać wyjątkowo opieszali płatnicy, którzy już na 30 września 1931 r. mieli spore zaległości, a po tej dacie nie bardzo kwapili się z opłatą składek.

Stanowisko p. Ministra Opieki Społecznej, który będzie wykonawcą ustawy, jest znane. Bez przesady można twierdzić, że przekreśli ono wszelkie korzyści przyszłej ustawy.

Z tej niedwuznacznej sytuacji są dwa wyjścia — albo nie wydawać zbędnej ustawy, a kwestję zaległości pozostawić nadal swemu losowi, albo sformułować odpowiednie przepisy ustawy w ten sposób, aby, nie wzbudzając żadnych wątpliwości interpretacyjnych, przyniosły pożytek, zgodny z jej podstawowemi założeniami.

Rozporządzenie o nadzwyczajnych komisjach rozjemczych.

Ogłoszone zostało rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej wydane w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości oraz Ministrem Przemysłu i Handlu w sprawie wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o powoływaniu nadzwyczajnych komisyj rozjemczych dla załatwiania zatargów zbiorowych pomiędzy pracodawcami a pracownikami w przemyśle i handlu.

Wniosek o załatwienie zatargu zbiorowego przez nadzwyczajną komisję rozjemczą zgłasza na Radę Ministrów Minister Opieki Społecznej.

W charakterze uczestników zatargu zbiorowego nadzwyczajna komisja rozjemcza wzywa ze strony pracodawców — ich związki lub poszczególnych pracodawców, ze strony zaś pracowników — związki zawodowe pracownicze. Komplet Komisji składa się z przewodniczącego, wyznaczonego przez Ministra Opieki Społecznej, z członka wyznaczonego przez Ministra Sprawiedliwości, z członka, wyznaczonego przez Ministra właściwego ze względu na gałąź pracy, z ławników, powołanych przez przewodniczącego komisji w równej liczbie ze stałej listy kandydatów, zgłoszonych przez Izby Przemysłowo - Handlowe oraz najliczniejsze zrzeszenia pracowniczych związków zawodowych, wreszcie z ławników niestałych, powołanych przez przewodniczącego komisji w równej liczbie z pośród kandydatów, zgłoszonych przez uczestników zatargu.

Rozporządzenie szczegółowo określa sposób powoływania członków nadzwyczajnej komisji rozjemczej oraz wymagane od nich kwalifikacje.

Orzeczenie nadzwyczajnej komisji rozjemczej zapada większością głosów, przy równej liczbie głosów rozstrzyga głos przewodniczącego.

Orzeczenie podpisują wszyscy członkowie komisji, gdyby jednak niektórzy członkowie odmówili podpisania orzeczenia — jest ono ważne, jeśli zostanie podpisane przez większość komisji, a w tej liczbie przez wszystkich członków powołanych przez minstrów.

Przewodniczący komisji podaje orzeczenie do wiadomości stron oraz wyznacza termin na zgłaszanie sprzeciwów, które wnoszone są do Ministra Opieki Społecznej.

Jeśli orzeczenie nie zostało przez któregokolwiek z uczestników zatargu przyjęte w terminie, przewodniczący komisji przedstawia orzeczenie Ministrowi Opieki Społecznej, który może je zatwierdzić, gdy wymagają tego ważne interesy gospodarcze i społeczne. Tego rodzaju zarządzenia uchylają wszystkie sprzeciwy zgłoszone do orzeczenia.

Komunikacja.

Taryfa akwizycyjna.

Z dniem 1-go lutego br. weszła w życie nowa redakcja taryfy akwizycyjnej (R.-1), mająca na celu ułatwienie zbierania transportów w większe partje oraz zorganizowanie świata ekspedycyjnego dla zbiorowej pracy wespół z koleją.

Nowa redakcja zawiera szereg zmian, jak: 1. Wyłączenie przesyłek towaru jednolitego od kontyngentu i relacji; towar jednolity może stanowić tylko połowę przesyłki, 2. kontyngenty ustanawia się osobno dla każdej relacji co usunie dotychczasową szablonowość w tej mierze; w skład kontyngentu wchodzą towary klas 1 do 12 i I klasy drobnicowej. W ten sposób rozszerzono zakres taryfy o 2 klasy (11 i 12).

Inne zmiany ułatwiają obliczenie refakcji. Szereg stacyj polskich połączono w grupy wypadowe i docelowe.

W sprawie nowego wzoru kolejowego listu ekspresowego.

Ministerstwo Komunikacji kończy opracowywanie uproszczonego wzoru listu ekspresowego, gdyż praktyka wykazała, że dotychczas obowiązujące na P. K. P. listy ekspresowe, które składają się z czterech części, są niedogodne dla przygodnych nabywców przesyłek ekspresowych. To też nowy wzór listu ekspresowego, który ma być wprowadzony od 1 czerwca r. b., ułatwia szerokiemu ogółowi korzystanie z przewozów ekspresowych, redukując dotychczasowe formalności do minimum.

W sprawie rozszerzenia stosowania kolejowych listów przewozowych na okaziciela.

Min. Komunikacji zamierza rozszerzyć stosowanie listu przewozowego na okaziciela wprowadzonego z dn. 1 maja 1933 r. Listy przewozowe na okaziciela przyjęły się w szerokich rozmiarach i Min. Komunikacji, pragnąc uprzystępnić korzystanie nadawcom z nowego sposobu odprawy, zamierza dopuścić od dnia 1 marca br. do przewozu za listami na okaziciela wtórnika niektóre przedmioty dotychczas wyłączone od takiego przewozu, a mianowice ropę naftową, naftę, benzynę, oleje mineralne itp.

Wystawy i Targi.

Targi Międzynarodowe w Poznaniu od 29 kwietnia do 6 maja 1934 roku.

Czterokrotne zwiększenie ilości wystawców na Targach Poznańskich.

Zainteresowanie Targami Poznańskiemi w rb. jest bez porównania większe niż w r. zeszłym. Dowodem tego, że liczba firm zgłoszonych do końca stycznia czterokrotnie przewyższa liczbę zgłoszeń w tym samym czasie w roku zeszłym. Przypisać to należy tworzeniu w całej Polsce Rady Interesentów, która sobie stawi jako naczelne zadanie skłonienie kupiectwa wszystkich województw do poczynienia zakupów na Targach Poznańskich w pewnej określonej proporcji rocznego obrotu.

DLA PALĄCYCH
PASTA DO ZĘBÓW
Erbedont
Pasta do zębów
Erbedont
PASTA DO ZĘBÓW
NIE ZAWIERA MYDŁA TŁUSZCZÓW I WOGÓLE SUBSTANCYJ SZKODLIWYCH DLA ZĘBÓW

75 lat istnieje

Mydło Regera

Bank Związku Spółek Zarobkowych Sp. Akc.

Rok założenia 1886

Centrala: Poznań - Plac Wolności 15 — Oddziały we wszystkich większych miastach Polski

Załatwia wszelkie czynności wchodzące w zakres bankowości

Wyroby firm krajowych, godne polecenia:

Ceny ogłoszeń w dziale niniejszym wynoszą 25,— zł za 1 wiersz na rok 1934

Barwniki nietrujące
Domagalski i Ska, Poznań, św. Marcin 34 i Garncarska 8.

Chemikalja
Wszelkie dla aptek, drogeryj i fabryk dostarcza firma R. Barcikowski S. A. Poznań.

Konfekcja męska
Lewandowski i Ska w Poznaniu, Stary Rynek 55.

Materace pat. taśmowe
które są najtańsze, najlepsze i najwygodniejsze poleca „Ina" Fabryka Materacy i Łóżek Metalowych, Poznań, ul. Mickiewicza 15, tel. 76-60 i 53-52. Każdy kupujący powinien żądać tylko materac „Ina".

Maszyny rolnicze
H. Cegielski Sp. Akc. w Poznaniu, Górna Wilda 142.

Mydła
Wielkopolska Wytwórnia Chemiczna „BLASK", Sp. Akc., Poznań, Plac Nowomiejski 4.

Dezynfekcyjne środki lyzol, kreolina
Wielkopolska Wytwórnia Chemiczna „BLASK", Sp. Akc., Poznań, Plac Nowomiejski 4

Instalacje
W. i St. Hedinger w Poznaniu, ul. św. Marcin 26.

Samochody
Brzeskiauto Sp. Akc. w Poznaniu, ul. Dąbrowskiego 29.

Kuchenki gazowe
dostarcza: „Wiepofana" T. A. w Poznaniu, Dąbrowskiego 81

Lakiery i pokosty
Wielkopolska Wytwórnia Chemiczna „BLASK", Sp. Akc., Poznań, Plac Nowomiejski 4.

Ruszta
ze specjalnego stopu żeliwa, tak dla palenisk stałych, jak ruchomych, dostarcza: „Wiepofana" Tow. Akc. w Poznaniu, ul. Dąbrowskiego 81.

Okna, drzwi, architektura wewnętrzna
Zjednoczone Zakłady Stolarskie, Witajewski i Wojciechowski w Poznaniu, Wybickiego 13/14

Mydło szare (miękkie)
Wielkopolska Wytwórnia Chemiczna „BLASK", Sp. Akc., Poznań, Plac Nowomiejski 4.

Oleje eteryczne i esencje
Domagalski i Ska w Poznaniu, św. Marcin 34.

Siatki druciane
„Drutownia — Poznań" fabryka siatek i płotów druc. oraz tkanin metalowych, drutu kolcz. Poznań, ul. św. Marcin 45 a, tel. 24-01.

Dezynfekcyjne środki
Wszelkie dla aptek, drogeryj i fabryk dostarcza firma R. Barcikowski S. A. Poznań.

Wagony i Parowozy
H. Cegielski Sp. Akc. w Poznaniu, Górna Wilda 142.

Odlewy żeliwne
gatunkowe, dostarcza: „Wiepofana" Tow. Akc. w Poznaniu, ul. Dąbrowskiego 81.

Tokarki typu ciężkiego
model T 325 o wzniesieniu kłów 325/750 mm. i rozstawieniu 1500 i 2500 mm., dostarcza: „Wiepofana" Tow. Akc. w Poznaniu, ul. Dąbrowskiego 81.

Tokarki precyzyjne
model TN 180 o wzniesieniu kłów 180/300 mm. i przy rozstawieniu 1000, 1500, 2000 i 2500 mm. dostarcza: „Wiepofana" Tow. Akc. w Poznaniu, ul. Dąbrowskiego 81.

Sztuczny nawóz
Wielkopolska Wytwórnia Chemiczna „BLASK", Sp. Akc., Poznań, Plac Nowomiejski 4.

Wiertarki słupkowe
stołowe oraz szlifierki słupkowe stołowe dostarcza: „Wiepofana" Tow. Akc. w Poznaniu, ul. Dąbrowskiego 81.

Redakcja i Administracja: Rzeczypospolitej 1. — Czcionkami Drukarni Wydawniczej Fr. Krajna Sp. z o. o., Poznań, ul. Strzałowa 2a
Redaktor odpowiedzialny: Dyrektor Franciszek Łyczywek.